

PĚTIBOJAŘSKÁ KOMETA

**MATĚJ LUKEŠ VYBOJOVAL V SEZONĚ
ČTYŘI VELKÉ MEDAILE!**

LUKEŠOVA MEDAILOVÁ ÚRODA

MLADÝ PĚTIBOJAŘ PROŽIL SKVĚLOU SEZONU

V září cestoval po Evropě, relaxoval. Proč také ne. Závodní pětibojářské povinnosti měl třiadvacetiletý mladík Matěj Lukeš pro letošní rok splněny náramně. Kometa z Dukly se může chlubit individuálním bronzem z mistrovství světa, stříbrem z finále Světového poháru, štafetovým bronzem z MS s Markem Gryczem i týmovou medailí z ME (3. místo). Zákonitě je stále více a více obletovaným sportovcem.

Objevil jste se také na letišti v Mošnově na Dnech NATO a Vzdušných sil AČR. Máte v oblíbě podobné akce?

Od prosince jsem vojákem z povolání. Příležitost být na ostravském letišti a všechno vidět na vlastní oči jsem užíval. Moc se mi to líbilo. Pokud to půjde a bude čas, rád přijedu znovu.

Po boku hvězdného kajakáře Josefa Dostála jste rozdál řadu autogramů. Měli jste čas si spolu popovídat?

Naživo jsme se viděli poprvé. Pepa je velký sympáček, ohromný sportovec. Užil jsem si to s ním, byla sranda. Navíc v tu dobu probíhaly závody olympijských nadějí v kanoistice, na nichž startoval můj brácha. Takže jsme probrali i tohle téma.

Byl rozdíl v počtu podpisů?

(směje se) Velký. To asi nikoho nepřekvapí. Pepa je přeci olympijský vítěz.

Vnímáte po povedené sezoně větší popularitu i vy?

Dost rychle jsem zmizel na dovolenou. Obloukem jsem se různým povinnostem vyhnul. Byl jsem rád, že jsem v Litvě udělal radost nejen sobě, ale také kamarádům a známým.

Jak si užíváte dny volna, které po světovém šampionátu nastaly?

Rád cestuji. Před Dny NATO jsem byl ve Španělsku a Dánsku. Po nich jsem zavítal do Barcelony a Neapole. Hlavní část příští sezony

začíná až v dubnu, takže si větší odpočinek mohu dovolit.

Výsledky byly z vaší strany úžasné. Jste sám překvapený, co všechno jste dokázal?

Trochu ano. Přípravu jsem měl narušenou šestitýdenním vojenským výcvikem ve Vyškově. Na chvíli jsem z toho vypadl, ale na výkonnosti se to neprojeвило.

Získal jste čtyři velké medaile. Z nich samozřejmě vyčnívá individuální bronz na mistrovství světa. Byl už prostor jej hezky oslavit?

Něco proběhlo v rámci svazu i Dukly a samozřejmě s kamarády. Co se povedlo, mi asi dojde později, stejně jako v případě stříbra z finále Světového poháru v Egyptě.

Věděli jste, že jste prvním českým medailistou na MS od roku 2014?

Když to tehdy dokázal Honza Kuř, bylo mi dvánáct. Hned jsem si to neuvědomil, ale vylučovací metodou bych se k tomu prokousal. Jsem rád, že jsem ho mohl napodobit, stejně tak Davida Svobodu či Michala Sedleckého. Ten dokonce dosáhl na titul, když jsem se narodil.

Skoro se zdá, že vám změna překážkové dráhy za koňský parkur výrazně sedla. Je to tak?

Šlo o sezonu po olympiádě. Spousta soupeřů si dala větší pauzu, někteří starší kluci dokonce kariéru kvůli zařazení nové disciplíny ukončili.

My mladší máme v téhle adaptaci výhodu. No a mně se dařilo.

Stýská se vám po koních?

Moc. Brzy navštívím jezdecký klub. Už se těším, až naskočím do sedla.

Pětiboj se díky tomu pozměnil. Chleba se už neláme v šermu, ale právě na překážkové dráze...

Souhlasím. Systém šermu je jiný. Na mistrovství světa i ve finále Světového poháru jsem po něm nabral ztrátu, přesto se to dalo dohnat. Dříve byly rozdíly markantnější, o přední pozice se už pak bojovalo těžko. Překážkovka a body z ní jsou v tomhle směru zásadnější.

Rázem jste poskočil do absolutní špičky. Nebudou vás velká očekávání svazovat?

Je to jen o mojí hlavě. Nejsem zvyklý na sebe vyvíjet enormní tlak. Budu dělat, co jsem dělal doteď, snad bude všechno fungovat dál.

Příprava tedy poběží ve stejném módu?

Nic zásadního měnit nechceme. Navíc bych měl mít ještě víc času na trénink tím, že mi odpadne výcvik ve Vyškově. Výkony by mohly být ještě lepší. Uvidíme.

Rovněž studujete. Jde ve spojení s vrcholovým sportem o náročnou kombinaci?

Jsem ve druháku na Palestře. Specializuji se na fitness. Snažím se, jak to jde. Zatím stíhám.

Podpora v rodině, šel mu i triatlon

Sportovní základy mu vštípil otec, sám bývalý pětibojář a triatlonista. Matěj se k prvním závodům postavil už jako devítiletý, skvělý byl rovněž v triatlonu, v němž také v mládežnických kategoriích reprezentoval. „Pětiboj zvíťazil, protože byl ještě o něco všestrannější. Kromě technických disciplín mě hlavně lákali koně. Nebylo to jen takové drsné rubání. Triatlonisté jsou v tomhle hrozní blázni, já

tedy taky, ale pětiboj mě nakonec lákal víc, vysvětluje svou volbu.

Rodina mu poskytuje obrovskou oporu, má ještě tři mladší bratry. „Bez nich bych to vůbec nemohl dělat. Táta byl také triatlonista a pětibojář. Největší fankou byla maminka, ta už ale není pět let na světě. Ta mě podporovala ze všech nejvíc.“ Lukeš na sebe výrazně upozornil už před rokem v Číně, kde s Martinem Vlachem a Markem Gryczem vybojovali

týmový bronz. První velký individuální úspěch pak přišel letos v lednu právě v Egyptě. V rámci předolympijského challengeru tam skončil druhý. „Byl tam najednou skok,“ zamýšlí se nad průlomem v kariéře.

Specifické i zrádné překážky

Výborně se přizpůsobil novému formátu, v němž koňský parkur po olympijských hrách v Paříži vystřídala překážková disciplína OCR. „Je hodně vysilující a stresová,“ říká na rovinu. Ke zdolávání dráhy se používají různé varianty a techniky. Na některých si je jistější, na jiných méně. „Pořad to s trenérem Jakubem Kučerou ladíme a konzultujeme. Nějaký čas tam vždycky zbytečně ztratím, nesmím moc vymýšlet. Musí se pečlivě naměřit vzdálenosti, nakrokovat si to. V závodě musí být všechno zautomatizované.“

Zlepšení v plavání

A spokojenost s ostatními disciplínami? „V šermu to ještě není úplně ono. V novém systému to ale neznamená takovou katastrofu jako dříve. Výrazně jsem se zlepšil v plavání. Letos jsme naplavali mnohem více kilometrů než vloni a je to znát. Ukázalo se, že i tam se může rozhodovat. Celkem dobře jsem i střílel, náramně mi to běhalo. Mám z toho radost,“ netajil spokojenost.

Text: Pavel Král, foto: Filip Komorous a ASC Dukla

Čekalo se víc. Nejlepším výsledkem na veslařském mistrovství světa v Šanghaji se nakonec ukázalo 10. místo párové čtyřky ve složení Michal Zindulka, Jan Čížek, Martin Ježek, Jakub Podrazil. Další dvě posádky Dukly – dvojka bez kormidelníka (Jakub Podrazil, Dalibor Neděla) a čtyřka bez kormidelníka (Tomáš Šišma, Miroslav Vokálek, Vít Baldinus, Jan Chládek) – musely skousnout hořkou pilulku už po rozjízdkách.

Párová čtyřka jela jako jediná alespoň finále B. Mistři světa do 23 let usedli do lodi se zkušeným Jakubem Podrazilem, jenž nahradil nemocného Filipa Zimu. A neklamali. V polovině dvoukilometrové trati se drželi na třetím místě, v cíli byli čtvrtí. Dokázali však předstihnout posádky Francie (o 5 setin!) a Austrálie.

„Není to super výsledek, ale dobrý určitě ano. Je na čem stavět. Momentálně jsme v generační obměně. Kluci se individuálně zlepšují,

VOZP

VOJENSKÁ
ZDRAVOTNÍ
POJIŠŤOVNA

VESLAŘSKÉ MS V ŠANGHAJI: TOP 10 VYBOJOVALA JEN PÁROVÁ ČTYŘKA

jejich výkony mají rostoucí tendenci. Na absolutní světovou špičku musí ještě přidat, což nejde ze dne na den. Zindulkovi, Čížkovi a Ježkovi je teprve 22 let. Pokud vydrží v tréninkovém úsilí, mohou za dva roky jezdit áčková finále,“ je přesvědčen Ondřej Synek, šéftrenér veslování v Armádním sportovním centru Dukla. Triatletický Podrazil si tak alespoň částečně spravil chuť po vystoupení s Nedělou na dvojce bez kormidelníka. Čtvrté místo v rozjízdkce je odsoudilo jen k účasti ve finále C, v němž nakonec skončili druzí za Nory a celkově obsadili 14. pozici.

Podobně si vedla čtyřka bez kormidelníka (13.). Vítězství ve finále C o čtyři setiny před Dány však může i tak znamenat velké povzbuzení do další práce.

Text: Pavel Král, foto: CPA

PARAŠUTISTÉ DUKLY OVLÁDLI SVĚTOVÝ POHÁR!

VE VÍTĚZSTVÍ PROMĚNILI VŠECH PĚT STARTŮ

Podtrženo, sečteno. Parašutisté Dukly Prostějov zvládli na výbornou i poslední závod letošního seriálu Světového poháru v přesnosti přistání a ve švýcarském Locarnu oslavili celkový triumf v prestižním seriálu. Vše ještě umocnila vítězství Oldřicha Šorfa mezi jednotlivci a Jiřího Gečnuka v kategorii Master (nad 50 let). Tým vedený Liborem Jirouškem završil své počínání ve velkém stylu – pátým vítězstvím z pěti startů. Unikátní bilance je výjimečná v tom, že se úvodního SP ve Francii vůbec neúčastnil. „Ostatním se nejhorší závod škrtal. My jsme neměli prostor na chybu, museli jsme jet pokaždé naplno. Kluci to ale zvládli výtečně,” chválil Jiroušek své svěřence po triumech v Bledu, Klatovech, Bellunu, Thalgau a nyní v Locarnu. Zde startoval tým Dukly A v sestavě Jiří Gečnuk, Jakub Pavlíček, Jakub Rataj, Oldřich Zbiral a Petr Směšný. Dukla B, která skončila čtvrtá, se představila ve složení, v němž pojede na listopadové armádní MS CISM v Kataru (Petr Chládek, Bonifác Hájek, Miloslav Kříž, Ondřej Žák a Oldřich Šorf). „Závod proběhl ve velmi příjemných teplotách, na které nejsme v tuto dobu ve Švýcarsku zvyklí. Jiří Gečnuk vyhrál, Petr Směšný obsadil čtvrté místo. V týmech jsme se dostali do vedení až po předposledním sedmém kole. Do té doby suverénní Katařani v závěrečných seskocích selhali a propadli

se na dělenou čtvrtou příčku,” prozradil Jiroušek důležité okolnosti z průběhu vyrovnané soutěže.

V Locarnu se po půlroční pauze zaviněné zraněním ramena představil Petr Chládek. „Zvládl to, což bylo důležité právě vzhledem k blížícímu se mistrovství světa v Kataru,” těšilo trenéra.

Pořadí Světového poháru v Locarnu – týmy:

1. Dukla A, 2. Itálie, 3. Maďarsko, 4. Dukla B, Katar, Francie.

Jednotlivci: 1. Gečnuk (Dukla A).

Celkové pořadí SP – týmy:

1. Dukla A 1 150 b., 2. Maďarsko 855, 3. Francie 830...6. Dukla B 655.

Jednotlivci: 1. Šorf (Dukla) 310 b., 2. Guinde (Francie) 216, 3. Gečnuk (Dukla) 212.

Master (nad 50 let): 1. Gečnuk 293 b., 2. Hirschler (Maď.) 288, 3. Guarinelli 234.

ZA NULY KE ZLATU. ŠORF V PŘESNOSTI NENAŠEL PŘEMOŽITELE

Ve Světovém poháru v přesnosti přistání zářil. Úžasné výkony mu vynesly sladkou odměnu v podobě celkového triumfu mezi jednotlivci. Čtyřiačtyřicetiletý parašutista Oldřich Šorf, dlouholetá stálice prostějovské Dukly, si jej velmi považuje. „Radím to na stejnou úroveň s mistrovstvím světa,” říká jednoznačně v rozhovoru, v němž mapuje povedenou část sezony, která ale ještě zdaleka nekončí.

V SP jste dosáhl na vítězství mezi jednotlivci, a to ne v ledajaké konkurenci. Jak vysoko tento úspěch řadíte?

Hodně vysoko. Popravdě jsem nad tím i přemýšlel. Když si vezmu, že mistrovství světa je o jednom závodě v sezoně a ve Světovém poháru musíte uspět ve více startech, tak to řadím minimálně na stejnou úroveň.

Vloni jste skončil druhý, letos jste své výkony ještě povýšil. Poprvé v kariéře jste v rámci prestižního seriálu zvítězil. Nadstandardní formu

jste prokázal hlavně v italském Bellunu, kde jste zapsal šest nul a dvakrát jeden centimetr. Jedná se o oblíbenou destinaci?

Vyhrál jsem tam i před rokem. Ani jednou ale nepanovaly podmínky, které mi úplně vyhovují. Bylo hrozné vedro, dusno, takže takové otravné počasí. Asi to je ideálním termínem. Skáče se uprostřed sezony, kdy to u nás zpravidla vychází na vrchol výkonnosti.

Vítězství jste zapsali i v týmech, a to jste vynechali úvodní podnik SP ve Francii. Nemohli jste si dovolit

velká zaváhání. Jeden závod ze šesti se škrtal. Je parašutista v takovém případě pod velkým tlakem?

Neřekl bych. Do všeho jdeme naplno, ať jsme v jakékoliv situaci. Jsme na adrenalin zvyklí. Že nám to vychází, je skvělé.

Ze švýcarského Locarna, kde proběhl poslední Světový pohár sezony, jste se vrátili v neděli nad ránem. Byla cesta veselá?

To cestování je hrozné. Na výjezdech spojených se Světovým pohárem najezdíte v dodávce po Evropě tisíce kilometrů, strávíte

v ní desítky hodin. Žádný komfort, ale nejde to jinak.

V listopadu vás ještě čeká armádní mistrovství světa CISM v Kataru.

Jedná se o vhodně zvolený termín?

Sezona bude dlouhá, to každopádně. Párkrát už nám to takhle pozdě vyšlo. Asi by to nemuselo být špatné. Teď jsme všichni poměrně unavení. Tím, že je to až za měsíc a půl, tak se můžeme restartovat. Moc toho nyní už nenaskáče, odpočinek přijde vhod a s ním i další chuť.

Kromě přesnosti přistání vás čeká také akrobacie. Je pro vás tato disciplína zpestřením armádního šampionátu?

Má to svá pro i proti. Když ji dlouho neskáčete, tak z toho vypadáváte. Jak silově, tak orientačně. Odchází vám motorika. Na druhou stranu si to ve vzduchu víc hlídáte. Nejdete do toho úplně po hlavě, takže tam vždycky nějaký standard je. Samozřejmě musíte být řádně připravený.

Naposledy jste si ji vyzkoušeli na mistrovství světa FAI v Klatovech. Na jaře jste ji pilovali i na kempu v USA. Co tedy bude pro výkon zásadní?

Měli jsme to příjemně rozvrstvené i v tréninkovém procesu, takže by to nemuselo dopadnout vůbec špatně. Před šampionátem musíme hodně naposilovat. Břišní svaly a přitahovače nohou musí být v topu. Netahat je

v akrobacii za sebou je nejdůležitější, rukama nohy nepřeperete. Musím mít jistotu, že je v otáčkách a odstředivé síle udržím, jak je potřeba.

V Kataru se dají očekávat specifické podmínky, těšíte se?

Ještě jsem tam neskákal, ale někteří kluci ano. Bylo to těsně po covidu. Já měl tehdy pozitivní test, tak jsem s nimi neletěl. Rozhodně víme, do čeho jdeme. Je to v poušti, hodně tam fouká. Vstává se ve 3.15 ráno, za tmy jedete na letiště, nasedáte do mašiny a s úsvitem vyskakujete, abyste stihli ideální počasí a hlavně ještě nefoukalo. Večer se to opakuje zase se západem slunce. Zvláštní to bude určitě.

S Katařany jste se měřili už ve Světovém poháru. V Locarnu dokonce dlouho figurovali na první pozici. Jsou už silným soupeřem?

Rychle se zlepšují. I díky neomezeným finančním prostředkům. Platí si nejlepší trenéry, jen se musí poprat s tou svojí mentalitou. Jsou to hrdí Arabové. Když jim něco nakazujete, mají s tím někdy problém.

Ambice dukláckého týmu budou jistě vysoké?

Jinak to nejde. Znovu půjdeme po medailích.

Text: Pavel Král, foto: ASC Dukla

ATLETICKÉ MS V TOKIU: BEZ MEDAILE, VADLEJCHOVI FINÁLE NEVYŠLO

Atleti ASC Dukla se zúčastnili mistrovství světa v Tokiu, ale podle představ jim rozhodně nevyšlo. Největší nadějí byl oštěpař Jakub Vadlejch, který obhajoval bronz ze šampionátu v Budapešti. V kvalifikaci předvedl své sezonní maximum (84,11 m) a bezpečně postoupil do finále. V něm se mu však nevedlo. Po třech pokusech, z nichž pouze jeden byl měřený (78,71 m), skončil na 11. místě. Mistrem světa se stal Keshorn Walcott z Trinidadu a Tobaga výkonem 88,16 metru. V desetiboji obsadil Vilém Stráský 11. místo výkonem 8110 body, Ondřej Kopecký skončil patnáctý poté, co nezvládl zá-

kladní výšku v tyči.

Další dukláci se do finálových bojů neprobojovali. Dálkař Radek Juška skončil šestnáctý (793 cm), kladiváři Volodymyr Myslyvčuk (75,69 m) a Patrik Hájek (72,63 m) obsadili 13. a 28. místo. Překážkář Vít Müller doběhl šestý v rozběhu na 400 m překážek (49,02 s), což na postup

do semifinále nestačilo. Podobně na tom byl sprinter Tomáš Němejc na dvoustovce. Oštěpařka Andrea Železná poslala v kvalifikaci své náčiní pouze do vzdálenosti 53,43 metru, což pro ni znamenalo obrovské zklamání.

Text: pk

VE VÝSLEDČÍCH

Finále:

Desetiboj: 1. Neugebauer (Něm.) 8804 (100 m: 10,80 – dálka: 762 – koule: 16,70 – výška: 199 – 400 m: 48,27 – 110 m př.: 14,80 – disk: 56,15 – tyč: 510 – oštěp: 64,34 – 1500 m: 4:31,89), 2. Owens-Delerme (Portor.) 8784, 3. Garland (USA) 8703...**11. Stráský** 8110 (10,90 – 746 – 14,19 – 193 – 49,43 – 14,40 – 44,14 – 500 – 53,08 – 4:27,04), **15. Kopecký** (oba ČR) 7184 (11,18 – 747 – 14,56 – 193 – 49,19 – 14,43 – 48,49 – 0 – 55,28 – 4:43,98). **Oštěp:** 1. Walcott (Trin.) 88,16, 2. Peters (Gren.) 87,38, 3. Thompson (USA) 86,67...**11. Vadlejch** (ČR) 78,71.

Kvalifikace:

200 m: 1. Levell (Jam.) 19,84...**43. Němejc** (ČR) 20,83 – nepostoupil do semifinále.

400 m př.: 1. Samba (Kat.) 48,03...**26. Müller** (ČR) 49,02 – nepostoupil do semifinále.

Oštěp: 1. Peters (Gren.) 89,53...**8. Vadlejch 84,11** – postoupil do finále.

Ženy: 1. Vilagošová (Srb.) 66,06...**34. Železná 53,43** – nepostoupila do finále.

Dálka: 1. Gayle (Jam.) 828...**16. Juška** (ČR) 793 – nepostoupil do finále.

Kladivo: 1. Katzberg (Kan.) 81,85...**13. Myslyvčuk 75,69, 28. Hájek** (oba ČR) 72,63 – oba nepostoupili do finále.

ADAMCZYKOVÁ TRÉNUJE NAPLNO A S ÚSMĚVEM. ÚČAST NA ZOH ZŮSTÁVÁ OTEVŘENÁ

Všechno bere s úsměvem. Tedy pokud v posilovně zrovna nedrží činku či neabsolvuje jiné náročné cviky na sílu či výbušnost. To vše za přítomnosti svého devítiměsíčního syna Kryštofa. Ten svou mámu, olympijskou vítězku ve snowboardcrossu Evu Adamczykovou, prakticky nespustí z očí. Pohyby na podložce ji dokonce roztomile napodobuje. „Je to náš mazek,“ rozplývá se během pauzy při kruhovém tréninku dvaatřicetiletá hvězda armádního klubu Dukla. Otázka její možné účasti na zimních olympijských hrách v roce 2026 zatím zůstává otevřená. Jisté ale je, že Evka, jak jí ve skupině Marka Jelínka s oblibou přezdívali, dělá pro návrat maximum. „Teď jsem si udělala osobák v běhu na 60 metrů. Dala jsem to za 8,60. Dobrý, co?“ hlásí s nadšením směrem ke svému fitness kouči. Její comeback nezávisí

pouze na ní samotné. Rodina je jasně na prvním místě. „Uvidíme, jak to po téhle stránce s malým zvládneme. Až podzim ukáže, jestli to půjde. Trénink každopádně musí jet naplno. Nemohu něco zkoušet a být fyzicky nepřipravená,“ říká s nadhledem. Pečlivě si hlídá i váhu. „Na olympiádě v Soči jsem měla 68 kilo, teď mám trochu víc, takový dobrý střed,“ říká. Sama ví, že je to ku prospěchu. Při návratu po StarDance byla až příliš lehká, což se projevilo na některých tratích, kde kvůli nízké váze na soupeřky ztrácela.

Po nedávném soustředění v kryté hale v nizozemském Landgraafu se znovu dostává do formy i na snowboardu. „Zpočátku mi scházela jistota v zatáčkách a na hranách, ale každou jízdou se cít pro snowboard zlepšovat. Oblouky jsem si dovolila řezat víc a víc. Sníh tam je samozřejmě jiný než na ledovci, ale získat pocit, když na tom jedete, je moc fajn,“ popisuje své dojmy dvojnásobná mistryně světa.

A jak zvládá cestování s malým Kryštofem? „Je zlatej. Musíme ho zabavit, ale dává to skvěle. Do Švýcarska poletíme, nepojedeme dvanáct hodin autem.“

Systematická příprava

Její příprava v domácích podmínkách je systematická – třikrát týdně posilovna, dvakrát atletika, občas vytrvalost. „Je potřeba vydržet v maximální intenzitě minutu a půl, jako při závodech,“ vysvětluje. O víkendech regeneruje nebo vyráží na aktivní procházky s kočárkem. Kvalifikace na olympiádu vede přes úvodní podniky Světového poháru v Itálii a Číně. „Samozřejmě nad tím trochu dumám, ale

spíš přemýšlím, jak se co nejlépe připravit. Pole TOP holek je mnohem širší, prosadit se je těžší.“ Po vynucené pauze si život profesionálního sportovce velmi užívá. „Ale nevracím se, abych si něco dokazovala. Chci to, protože mě to baví a mám z toho radost. Už jen zažívat proces tréninku je super.“ V týmu se potká s mladou parťačkou Karolínou Hrušovou, která vloni doslova vlétla mezi snowboardcrossovou špičku. „Myslím, že Kája má účast na olympiádě víceméně jistou. Je fajn, že jsme tam už dvě holky. Není to jen o mně. Velmi dobré výsledky umí zajet víc lidí, což je z hlediska týmovosti paráda,“ libuje si Adamczyková před další etapou přípravného období.

Text: Pavel Král, foto: CPA

PÁD, KTERÝ HODNĚ BOLÍ. HOUSEROVI BY VŠAK OLYMPIÁDA UTÉCT NEMĚLA

Měl štěstí v neštěstí, i když výčet zranění po jediném pádu vypadá trochu děsivě. Sen o startu na zimních olympijských hrách by se však snowboardcrossaři Radku Houserovi

rozplynout neměl. Na soustředění na Novém Zélandu si po skoku ve skiparku nalomil dva obratle, přetrhl přední zkřížený vaz v kolenní a zlomil holenní kost.

„Najel jsem na něj rychleji, než bylo třeba. Přetáhl jsem dopad. Náraz byl tak mohutný, že jsem to neustál,“ popisuje Houser moment, kdy se jeho trénink proměnil v boj o zdraví. Přes nohy šel na zadek a záda, odkulil se, svah sjel ještě dolů. Tam ucítil i bolest v kolenní.

Lékařská prohlídka diagnostikovala kompresní zlomeniny obratlů, rupturu vazů a zlomeninu holenní kosti. Léčba naštěstí probíhá konzervativně, bez operace. Přetržený přední zkřížený vaz v kolenní by jej po návratu na prkno limitovat neměl. „Zatím to budeme řešit pomocí ortézy. Dá se bez něho fungovat. Snowboarding není náročný na změny

pohybu, jsou tam sice dopady, ale do nakloněné roviny. Na kloub to není extra náročné. Ortéza by to měla podržet. Noha musí být hlavně dobře zacvičená a silná,“ vykládá s jistotou.

V loňské sezoně byl nejúspěšnějším českým snowboardcrossařem, v celkovém hodnocení Světového poháru obsadil 13. místo. Účast na vrcholu příští sezony má prakticky jistou. „Je skvělé, že se nemusím hnát za výsledkem hned na prvních závodech. Ale rád bych před olympiádou ještě něco odjel,“ dodává. Spolu s trenérem Markem Jelínkem zůstávají pozitivní. „Stalo se to naštěstí ještě docela brzo před startem sezony. Prostor, jak to celé uchopit, tu je.“

Text: Pavel Král, foto: CPA

KANOISTA RUDOLF KRÁČÍ VE STOPÁCH MARTINA FUKSY A TOUŽÍ PO OLYMPIÁDĚ

Mnozí mu věští skvělou budoucnost, dokonce ho považují za nástupce kanoistické legendy Martina Fuksy. Celkem po právu. Jedenadvacetiletý Adam Rudolf svými výkony na vodě jednoznačně kráčí ve šlépějích svého slavného kolegy z armádního klubu Dukla. V kategorii do 23 let letos svěřenec Libora Dvořáka získal dvě evropská zlatá na 500 a 1 000 metrů, na mistrovství světa stejné věkové kategorie skončil na olympijském kilometru třetí. Sezona jako hrom. „Evropa mi vyšla nejlépe, jak mohla. O světě to říci nemohu. K bronzu mi tak trochu pomohla shoda okolností. Závod se vyvíjel hůř, než jsem čekal. Musel jsem využít vlny od soupeře, abych se vyvezl. Kdybych ho vybojoval bez ní, měl bych lepší pocit,“ říká s rytířskou čestností rodák ze Sezemic.

Historie se neptá, medaile se vždy počítá. Navíc jste byl nejmladším závodníkem na pódiu...

Kluci přede mnou v této kategorii končí. Oba startovali na olympiádě, jeden má dokonce medaili. Jsou opravdu dobří.

Vám je teprve 21 let. Zlato pro vás bude v příští sezoně asi výzvou, ne?

Pokud budu na tomhle mistrovství startovat, tak určitě. Je možné, že se už rozjede bodování směrem k olympiádě v Los Angeles. Možná kvůli tomu kategorie U23 vynechám. To se ale teprve uvidí.

Často jste přirovnáván k Martinu Fuksovi. Jak se to poslouchá?

(úsměv) Samozřejmě mi to lichotí. Rád bych se výkonnostně posouval způsobem, abych mu jednou stačil. Dělam pro to všechno.

Co v jeho projevu nejvíce obdivujete?

Je komplexní kanoista. Fyzicky velmi zdatný, dokonce bych řekl takový nadčlověk. Výborně pádluje, je silný. V rodině má obrovskou podporu, ke všemu přistupuje víc než stoprocentně.

Považujete ho za svůj vzor?

Svým způsobem ano. Nikdo lepší teď na světě není. Obdivuji ale i jiné borce.

Před důležitými závody si lakuje nehty, ochutnává také vodu. Máte i vy svůj rituál?

Ne takhle zvláštní. Jen si pustím svou oblíbenou písničku.

Na dráze jste se letos potkali při semifinále Světového poháru v Szegedu. Na Martina jste na kilometru ztratil přes čtyři vteřiny. Šlo o užitečnou zkušenost?

Určitě. Měli jsme v plánu, že se povezu na vlně. Bez ní bych se stejně do nabitého finále

neprobíjovat. Ale ani ta vlna mi tolik nepomohla. Bylo to rychlé.

Na seniorském mistrovství Evropy v Račicích jste absolvoval závod na 5 000 metrů. Lákají vás tedy i dlouhé distance?

Jet pětistovku, nebo pětikilák je samozřejmě velký rozdíl. Jedná se o nejtěžší závod, co se týká fyziky i psychiky. Ve vlnách jste 25 minut, tempo se různě mění, musí se více reagovat na soupeře. Lákalo mě to a zároveň mi ani nic jiného při menším počtu disciplín nezbyvalo. Jedině tak jsem na ME mohl být.

Trenérsky vás v Dukle třetím rokem vede Libor Dvořák. Dobrý trenér?

Jsem určitě spokojený. Trenérů jsem v mládežnických kategoriích poznal hodně, Libor je zatím nejlepší, kterého jsem kdy měl.

Máte vytyčeno, kam by měla vaše spolupráce směřovat?

Chtěli bychom bojovat o olympijské hry v Los Angeles. Může se totiž stát, že za jednu zemi budou moci startovat dvě lodě.

V kolika letech jste se vůbec rozhodl pro kanoistiku?

Nejdřív jsem hrál fotbal. Do třídy na základní škole se mnou ale chodil Tomáš Doktor, synovec dvojnásobného olympijského vítěze Martina Doktora. Kanoistiku začala dělat i moje starší sestra. Postupem času mě na ni nalákali. Od jedenácti jsem začal pádlovat naplno.

Když přišla před časem nabídka z Dukly, asi jste se dlouho nerozmýšlel...

Mateřské kluby nemají takovou podporu v mužských kategoriích. Volba byla logická.

Ted' spíše odpočíváte po náročné sezoně. Kdy do toho zase naplno šlápnete?

V říjnu. Pak přijdou na řadu různá soustředění.

Jste v rodných Sezemicích už populární osobou?

Ani ne, vědí o mně vlastně jen lidé od vody. Jsou vždycky rádi, když se v klubu ukážu a pomůžu třeba s tréninkem mladých nadějí.

Text: Pavel Král, foto: Kano.cz

JUNIORKA BUKOVSKÁ BRONZOVÁ NA MS V CROSS COUNTRY!

Bikerka Barbora Bukovská z armádního klubu Dukla zazářila na světovém šampionátu v Crans Montaně, kde si v juniorském závodě cross country dojela pro fantastické 3. místo. V cíli ji předčily pouze vítězná Maruša Tereza Šerkeziová ze Slovinska a domácí Anja Grossmannová ze Švýcarska. „Jela jsem suprový závod kromě druhého kola, kdy jsem měla lehkou krizi,“ řekla po závodě Bukovská. Po povedeném startu se však v jednu chvíli propadla na čtvrtou pozici. „Pro moji psychiku šlo o špatný okamžik. Ale říkala jsem si, že soupeřku určitě předjedu a medaili vybojuji. Nakonec měla defekt, což mi trochu pomohlo,“ poznamenala s upřímností. Třetí příčku pak už nepustila. „Když jsem viděla, že má Revolová defekt, jela jsem naplno a zkusila bitvu o medaili rozhodnout ve svůj prospěch. Navíc už jsem se vzpamatovala z fyzické krize. Nohy povolily,“ doplnila při hodnocení povedeného cross country. Šestnáctiletá Bukovská tak přinesla Česku první medaili v olympijské

disciplíně od roku 2020, kdy se mezi juniorkami prosadila Aneta Novotná. Navíc navázala na svůj úspěch z únorového mistrovství světa v cyklokrosu, kde vybojovala stříbro. V elitní kategorii mužů skončil Ondřej Cink jedenáctý. „Měl jsem problémy s řazením, dvakrát mi to tam přeskočilo a ztratil jsem možná dvacet pozic. To je hrozná škoda. Závod vypadal slibně, měl jsem dobré nohy, stahoval jsem, ale na desítku chyběl kousek,“ poznamenal ke svému výkonu.

Text: pk, foto: Filip Bezdek